

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Віра—перший принцип євангелії

“Ми віримо, що основними принципами і обрядами євангелії є: перше—віра в Господа Ісуса Христа; друге—покаяння; третє—хрищення зануренням для відпущення гріхів; четверте—рукопокладання для надання дару Святого Духа”. Ще будучи у Початковому товаристві ми вивчали напам’ять це уложення віри. Дотримання принципів потрібне нам для виконання обрядів. Воно також продовжує сприяти нашому духовному розвитку ще довгий час після того, як обряди буде виконано. На основі дотримання принципів ми будемо шлях повернення у присутність Бога. Обряди є суттєво важливими, але без розуміння і застосування принципів віри і покаяння, обряди не проявлять свою силу.

Обряди відкривають двері можливостей, які не реалізуються негайно (як, наприклад, дар Святого Духа, який “дає” право мати постійний супровід Святого Духа, але нам треба заслужити це протягом певного часу), але дотримання принципів дозволяє нам отримати ці обіцяні благословення.

Що таке віра? “А віра—то підстава сподіваного, доказ небаченого” (Євреям 11:1). Колись ми всі жили у присутності Небесного Батька, але ми прийняли план Спасителя, згідно з яким вирішили прийти на землю, щоб бути випробуваними. Ми полишили затишок нашого небесного дому, щоб подивитися, чи будемо прислухатися до того внутрішнього бажання пізнати Бога. Всередині нас є тілесна людина, яка дозволяє нам

Президент Джеймс Б. Мартіно, 1-й радник в президентстві Східноєвропейської території

спокушатися тим, що наші фізичні бажання можуть переважати над нашими духовними бажаннями, але ми всі були благословенні Світлом Христа, яке торкнеться нашого життя і вселить в нас бажання пізнати нашу божественну природу. Віра—це дар від Бога, який дозволяє нам отримати приемне “запевнення” про те, що наука довести не може. Це сила віри, яка дозволяє нам стати кимось набагато більшим, ніж ми могли б коли-небудь стати без неї. Віра дозволяє нам крокувати в темряву, маючи лише невелике світло віри. Ми можемо не знати кожного кроку, але ми маємо впевненість у тому, що нам буде зрозуміло, яким шляхом потрібно буде йти.

Павло продовжує словами: “Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду” (Євреям 11:6). Продовжуючи цю думку, пророк Джозеф Сміт додає, що Божество—це об’єкт, на якому “зосереджена віра для життя і спасіння”. Така віра зосереджена на Христі і супроводжується розумінням Спокути. “Є три істини,— каже пророк,—необхідні для того, щоб будь-яка раціональна і розумна істота могла застосовувати віру в Бога для життя і спасіння”. Він назвав їх так: (1) “ідея, що Він дійсно існує”; (2) “точне уявлення про Його характер, досконалості і якості”; (3) “дійсне знання, що курс життя людини знаходиться у відповідності з Його волею” (*Lectures on Faith*, p. 33).

Але саме віра в Ісуса Христа приводить до спасіння.

Пророк Джозеф не каже, що віра не може існувати без цих трьох учень, він просто каже, що віра “для життя і спасіння” неможлива без істинної віри. Фермер сіє насінину, оскільки у нього є віра, що з неї виросте рослина. Ми засинаємо ввечері з вірою, що прокинемося вранці наступного дня. Але саме віра в Ісуса Христа приводить до спасіння.

Розгляньмо ще один вірш, який глибше пояснює принцип віри. Мороній каже: “Я хотів би показати світові, що віра є сподіване, але не бачене; ось чому не сперечайтесь через те, що не бачите, бо ви не матимете доказів перед тим, як буде випробувано вашу віру” (Етер 12:6). Віра це не тільки те, що дозволяє нам йти вперед з надією у важкі часи, але вона дає нам приємне запевнення, що наші шляхи правильні і вогонь плавильника лише допоможе очистити наші душі. Користь від випробувань досить легко зрозуміти з історій інших людей, оскільки ми бачимо їх початок і кінець. Але це не так, коли випробування приходять у наше життя. Так легко запитувати: “Чому я, Господи?” Старійшина Ніл А. Максвелл описав це так: “То як ми можемо дійсно сподіватися в наївності прожити це життя, наче сказавши: “Господи, дай мені досвід, але не дай мені горя, болю, протистояння, зради і точно, щоб не було самотності. Не дай мені, Господи, пережити усе те, що зробило Тебе Тим, Ким Ти є! Потім дозволь мені прийти і жити з Тобою, і в повноті відчути Твою радість!” (Neal A. Maxwell, *Ensign*, May 1991).

У будь-який момент часу один фермер може молитися про дощ, а інший покосив сіно і сушить його, і тому молитися про пару сонячних днів. Наші життя сповнені і дощових і сонячних днів. Однак, іноді ми думаємо, що саме ми маємо скласти розпорядок дощів, які випадають на наші особисті пасовища. Саме

віра допомагає нам навчитися казати: “Господи, чого ти хочеш, аби я навчився з мого досвіду?” замість того, щоб піддаватися синдрому: “Чому я?”

Прагнімо розпалити вогонь віри у нашому житті і очікуймо на благословення, які дасть нам Господь, коли ми будемо діяти за нашою вірою. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Особлива конференція Львівського округу

Ганна Дідушок, Українська Львівська місія, Рівненська філія

Запросити друзів, підготувати кожну потрібну річ у дорогу, налаштуватися духовно—так готувалися члени Церкви Українського Львівського округу перед особливою конференцією округу. Коли всі клопоти неблизької дороги були позаду, кожен намагався зайняти своє “найкраще місце” у просторій

та світлій каплиці Львівської філії. Приємна музика, всюди посмішки, вітання, щира радість присутніх братів та сестер, друзів та знайомих зі всієї західної України, а також інших міст території, які зібралися, щоб відсвяткувати довгоочікувану подію, присвячену святкуванню 25-ї річниці Церкви в Україні у Львові.

Виступає
Богдана
Єрко

Спів зібранням вступного гімну миттєво сповнив кожну душу Святим Духом, а вступна молитва остаточно налаштувала наші розуми та серця почути мудре слово Бога. Першою виступила 14-ти річна сестра Богдана Єрко з міста Луцьк і поділилась своїм свідченням про те, як важливо для молоді відвідувати ранкову семінарію, дотримуватись церковних норм серед однолітків у світі. Було приємно бачити, що ця юна сестра вже взяла відповідальність за своє життя та майбутнє, усвідомлюючи, що її щастя залежить від щоденних рішень та вибору, а мрії здійсняться, якщо будуть узгоджені з планом Небесного Батька. В думках мимоволі з'явилися слова з гімну: "Як палає юне серце—з ним говорить Бог живий". У такі моменти стає більш зрозумілим, чому відновлення повноти євангелії на землі сталося завдяки юному Джозефу Сміту.

Сестра Наталя Фігель з Чернівців звернула особливу увагу на безкорисливе служіння. Великим прикладом в її житті є мама та Ісус Христос. Часто ми відчуваємо любов Спасителя саме через наших мам і, згадуючи ці дві дороги для нас особистості, ми маємо схожі почуття.

Радник у президентстві Львівського округу, Володимир Великанов, дав прості та практичні поради стосовно духовних та матеріальних принципів самозабезпечення. Інші провідники доповнили своїми промовами та свідченнями чітке розуміння Господніх настанов у досягненні миру, безпеки та щастя як у сьогоднішній, так і у майбутньому наших сімей, приходів та громад. У перерві всі мали святковий обід, після якого присутні знову зібралися у каплиці насолоджуватись святковим концертом.

У вступній частині старійшина Біддольф, який служив першим президентом місії в Україні у 1991–1994 роках, а пізніше, з 1999 по 2003 рік, він приїжджав як професор УБЯ зі студентами на декілька місяців, поділився спогадами про встановлення та розвиток Церкви у цій частині території. Потім члени церкви з усіх приходів округу дарували свої різноманітні таланти. Прекрасний Дух сповнював серця присутніх радістю, піднесенням та вдячністю за всі благословення, які євангелія Ісуса Христа принесла у життя наших сімей та на рідну землю України. Один з гостей, який не є членом церкви поділився своїми враженнями: "Я відчував себе як член великої родини. Це дуже приємно, оскільки я не маю власної сім'ї". Багато з присутніх говорили, що вони відчували себе як на великому домашньому сімейному вечорі, де панує дух любові, єдності та родинного тепла. З такими почуттями всі поверталися у свої рідні міста в очікуванні нових зустрічей на подібних церковних заходах. ■

Радість в Одесі

Лорел Біддольф, Українська Київська місія

15 жовтня 2016 року члени усіх трьох одеських філій Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів зібралися разом у чудовій будівлі Центральної філії, що знаходиться в центрі Одеси. Вони зібралися для святкування світанку нової ери в Україні, який настав 25 років тому. То був день духовного пробудження, коли старійшина Бойд К. Пекер, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, освятив країну для проповідування відновленої євангелії Ісуса Христа. Тоді ж він зробив дивовижне пророцтво стосовно духовного майбутнього України, передбачаючи храми і коли Сіону, що рясно всій цю землю.

Одеські святі, які зібралися 15 жовтня, вітали одне одного з радістю. Вони не збиралися разом однією великою групою майже весь рік. Відбувся чудовий духовний вечір, на якому перші члени Церкви з цього чарівного міста розповідали історію започаткування Церкви в Одесі, описуючи особисті духовні шляхи приходу до Церкви.

Програма, організована Наталією Черніковою, Михайлом Майбородою та Юлією Бурикіною, розпочалася із запитання, яке поставив молодий чоловік, Олексій Чернега, літньому чоловіку, Михайлу Майбороді, про те, як Божа Церква з'явилася в Одесі. Брат Чернега зачитав пророцтво старійшини Пекера. Після того члени Церкви показали

Сестри допомагають оформити зал

Виступ хору завжди надихає

гумористичну сценку про те, як перші місіонери чули відмови людей, поки, зрештою, з ними хтось не заговорив—і то був Олег Черніков!

Перші члени Церкви в Одесі свідчили про свою любов до євангелії і розповідали свої історії навернення, після чого кожен з них поклав малюнок на карту України, який зображував їхні мрії стосовно духовного майбутнього України, пов'язані з пророцтвом старійшини Пекера. Свідчення приносили такі члени Церкви: Юлія Бурикiна, Олег Черніков, Михайло Майборода, Людмила

Гончарова, Світлана Анiсiфорова, Олександр та Юлія Іллюшини і Наталя Руйлян. Інші члени Церкви і місіонери виконували радісні гімни. Фотографії робив Валерій Продан.

Історія Церкви в Одесі насправді є історією цих чудових святих. Цей факт був наголошений колишнім президентом місії, президентом Говардом Біддольфом, який розповів про те, як відправив місіонерів до Одеси у 1992 році із завданням охрестити щонайменше одинадцять людей за 30 днів. Це було необхідно для того, щоб зареєструвати Церкву

і запросити місіонерів до міста в той час, як іноземні місіонери не могли це зробити через обмеження від місцевого уряду. Чудовим образом одинадцять прекрасних святих протягом одного тижня погодилися охреститися, і таким чином фундамент для Церкви в Одесі було закладено. Ще одне диво було пов'язане з колишнім президентом Біддольфом. Одного разу іноземні місіонери не змогли оновити свої візи. Молодих українських святих було покликано місіонерами, щоб поїхати в Одесу і заповнити прогалину.

З ВІДКИ Я ЗНАЮ

Ця доросла молодь України змогла навчати 25 людей, зацікавлених Церквою, і охристити 23 з них—це було справжнім свідченням для тих молодих місцевих місіонерів про духовну готовність одеських святих!

Ці одеські святі—деякі з найвірніших Господніх слуг, які неохитно живуть за своєю вірою і підтримують фортецю Церкви в своєму місті, в той час як інші залишили Одесу для того, щоб отримати освіту, одружитися або мати кращі економічні можливості. Ці стійкі члени Церкви дотримуються принципу витерпіти до кінця, вірно проводячи церковні збори в маленьких філіях і служачи провідниками. Прикладом такої віри і служіння є президент центральної філії Олег Черніков, який був першим охрищеним членом Церкви в Одесі (1991) і який зараз четверте служить президентом філії.

Президент Кеннет Пекер, який зараз служить президентом Київської Української місії, коротко виступив в кінці вечора, розповівши історію про свого дідуся, старійшину Бойда К. Пекера, який любив працю і навчав своїх дітей та онуків працювати. Оригінальний витвір мистецтва старійшини Бойда К. Пекера, що зображує коней, які тягнуть плуг, був показаний, щоб заохочувати святих в Одесі просуватися вперед в Господній роботі. Президент місії Пекер сказав: “Фундамент було закладено. Просуваймося вперед, щоб зробити можливим виконання пророцтва, даного на освяченні України двадцять п’ять років тому”. ■

Євангелія змінила нас

Лариса Кузьміна, Київський Український кіл, Печерський приход

Ми з дочкою Олею випадково зустрілися з сестрами-місіонерками на вулиці. Вони підійшли до нас, щоб ми допомогли їм знайти певну адресу. Під час розмови з’ясувалося, що у нас є спільний знайомий—вчитель Олі. Мене це дуже вразило: у великому місті зустріти когось, хто приїхав з іншого кінця світу і намагається знайти нашого спільного знайомого! При розтаванні вони запропонували нам зустрітися, щоб поговорити про Бога. Через свою допитливість я погодилася.

Коли сестра Річардс та сестра Козловська відвідали нас, нам було дуже приємно провести з ними час та поспілкуватися. Потім ми зустрічалися ще декілька разів. Все було добре. А коли нам добре, то ми інколи не помічаємо цього. Так було й у мене.

Коли наші місіонерки запитали нас про хрищення, дочка погодилася відразу, а я була збентежена, тому що я вже христилася в іншій церкві та вважала, що це неправильно христитися ще раз. Послухавши мої сумніви, сестра Річардс порадила мені помолитися, щоб почути відповідь Господа на моє питання. Я так і зробила. Невдовзі уві сні я отримала одкровення, яке дало мені ясну і чітку відповідь. Я зрозуміла, що буду христитися!

Ми з дочкою охристилися разом 29 листопада 1992 року. Перед тим як відбувся цей обряд, я відчула

сильний страх, мені захотілося втекти, але я подолати цей страх і не відступила.

Коли ми з Олею йшли додому і ділилися враженнями, нам здавалося, що ми летимо! Мені так хотілося, щоб це відчуття залишилося зі мною назавжди. Зараз я розумію, що це можливо, тому що відчуваю це почуття, коли живу за заповідями Ісуса Христа.

Ми з дочкою намагалися активно служити у Церкві всі минулі роки, і наш приклад не міг не побачити мій чоловік, Сергій. Якось він сказав, що ми стали якимись іншими, вільні та розкуті. Одного разу ми запросили Сергія на церковний концерт, і йому дуже сподобалася та духовна атмосфера, яка панувала там. Незабаром він прийняв також рішення стати членом нашої Церкви. Зараз він свідчить, що відчув ту свободу, яка можлива тільки з Ісусом Христом. Євангелія змінила нас кардинально! ■

Лариса Кузьміна

Я була готова прийняти Боже слово

Анжела Шкварко, Київський Український кіл, Печерський приход

Питання про Бога, про сім'ю, про щастя виникали у мене, починаючи зі свідомого віку, але я не отримувала конкретну відповідь до того часу, доки 18 років тому я не поспілкувалася з однією з моїх співробітниць. Це було в Одесі, на моєму першому робочому місці. Під час чергування ця жінка, з якою я навіть не була близько знайома, розповіла мені про свою сім'ю і про те, що її зять відвідує якусь церкву. Це тоді насторожило їхню сім'ю, але помітивши, що він почав змінюватися на краще, рідні потрохи заспокоїлися. Я запитала, що це за Церква і де вона знаходиться. Тоді вперше я

почула слово "мормони" і дізналася, де у неділю збираються члени цієї Церкви. Хоча інформації було зовсім мало, я чомусь вирішила, що у наступну неділю маю знайти цю Церкву.

І ось 19 квітня, у Великдень, рано вранці, я пішла до православного храму, щоб освятити паску. Потім, повернувшись додому і трохи відпочивши, я відправилася шукати ту Церкву, про яку я нещодавно почула.

Прийшовши у зазначене місце, я почала озиратися навколо, щоб зрозуміти, де саме могли збиратися люди. На одній із суміжних вулиць я побачила прибудову до

житлового приміщення, де збиралися садівники-любители, тому всі називали її Домом природи. Не побачивши ні вивісок, ні людей, я вже збиралася йти, але саме у той момент з будівлі вийшов чоловік, і на моє запитання про те, чи не знає він, де відбуваються церковні збори, він відповів, що збори відбуваються саме у цьому місці, але що я прийшла занадто рано. Спілкуватися з цим незнайомцем було просто й приємно. Як пізніше з'ясувалося, він був президентом філії.

Усі три години, що тривали збори, я з подивом та зацікавленістю спостерігала за тим, що відбувається. Після третьої години я попросила місіонерів розповісти мені детальніше про все, що я почула. Через те, що питань, на які мені хотілося отримати відповіді, було багато, ми домовилися про наступну зустріч.

Потім було шість бесід і 23 травня я охристілася. Сьогодні я усвідомляю, як мало я розуміла тоді. Просто у душі був спокій і ніяких сумнівів. Після хрищення старійшина Вільсон та старійшина Крайфорд провели зі мною ще шість бесід. Я дуже вдячна їм. Дуже швидко, майже через рік, я сама поїхала на місію. Я служила у Російській Новосибірській місії.

Ця історія мого навернення все ще здається мені дивовижною. Я безмежно вдячна Богу за те, що Він через інших людей послав мені відповіді на мої питання саме у той момент, коли я була готова сприйняти Боже слово, і таким чудовим чином привів мене у Свою Церкву. ■

Анжела Шкварко

Я щаслива жінка

Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

Тетяна
Богдан

Ми з чоловіком зустріли місіонерів, коли гуляли парком. На той момент ми вже пройшли певний духовний шлях. Ми навчали дітей евангелії, хоч зрідка, але відвідували православну церкву. Гуляючи парком, ми з чоловіком обговорювали важливе для нас питання: як краще виховувати дітей. Я наполягала, що тільки з любов'ю, чоловік—що не завадило б виявляти деяку суворість. На лавочці під деревом сиділи симпатичні хлопці у чорних костюмах з краватками. Побачивши нас, вони пішли нам назустріч. Нас одразу привабила їхня добра, щира усмішка, тому ми, не задумуючись, зупинилися. Вони запитали, чи віримо ми в Бога, ми, звичайно, дали стверджувальну відповідь. Вони показали нам Книгу Мормона і запитали, чи знаємо ми щось про неї. “Ні”,—відповіли ми. “А хотіли б дізнатися більше?”—запитали вони. Не знаю чому, але ми сказали: “Так”. Хлопці записали наш номер телефону, і ми розпрощалися.

Ми йшли далі й розмовляли про цю несподівану зустріч. Ми однозначно вирішили, що це була відповідь Господа на те питання, яке ми обговорювали. Звичайно, дітей треба виховувати тільки в любові! Я чомусь була переконана, що нам ніхто не буде дзвонити. Тож, коли ті два хлопці все ж таки передзвонили, я була вкрай здивована. Але на їхнє запитання, чи не будемо ми

проти, якщо ми зустрінемося знову, одразу погодилася. Я не могла пояснити, чому у мене виникло таке сильне бажання знову їх побачити. Це тепер я знаю, що це був вплив Святого Духа. Тоді ж мені здавалося, що наша зустріч буде жестом подяки і елементарної гостинності. Адже акцент видавав, що хлопці приїхали з якоїсь англомовної країни й хотілося виявити їм знак уваги.

Ми зустрілися у нас вдома. Довго розмовляли. Нам з чоловіком було дуже цікаво, а головне, ми відчували якесь особливе тепло і піднесення. Коли нам запропонували прийти у неділю на причасні збори, ми одразу погодилися.

Під час причасних зборів ми відчували ті ж почуття. Щось було особливе у самій їхній атмосфері. І хоча нам було незвично знаходитися в звичайному актовому залі, де немає свічок і розкоші православних храмів, та нам було затишно і дуже приємно.

Місіонери продовжували спілкування з нами. І дуже скоро вони поставили нам запитання: чи готові ми хреститися? Мабуть, ми б одразу погодилися, але треба було відповісти самим собі на кілька запитань. Я охристилася в православній церкві, вже будучи дорослою людиною. Ми хрестили також наших дітей. Тож навіщо хреститися знову? Однак я зробила так, як просили місіонери. Я звернулася до Господа у щирій молитві з проханням дати зрозуміти

мені, як правильно діяти. Наступного ж дня я отримала вичерпну відповідь! Я зустріла знайому, яка чомусь стала розпитувати мене про віру, а також про те, чи хрестила я своїх дітей. Хоча до цього ми ніколи не говорили з нею на цю тему. Я розповіла їй про свої роздуми, додавши: “Мені б, звичайно, дуже хотілося б охреститися у білому одязі, з повним зануренням у воду!” На що моя знайома відповіла: “Тоді чого ти ще думаєш? Не так багато в нашому житті речей, які принесуть таку радість!” У ту мить я точно знала—це відповідь Господа на мою молитву. Отже, минув місяць з дня зустрічі місіонерів у парку, і ми охрестилися в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Наших дорогих, улюблених місіонерів звали старійшина Лав і старійшина Лант. Величезну любов до них і безкінечну подяку їм за те, що зупинили нас в парку багато років тому, ми зберігаємо понині. Відтоді минуло вже 24 роки—ми прийняли хрещення 20 вересня 1992 року. Тепер ми—велика сім'я віри. Двоє наших дітей мають свої вічні сім'ї. Ми маємо двох онуків. Наші святи також члени нашої Церкви. Ми всі маємо покликання. Я неймовірно щаслива людина, бо в моєму житті і в житті моєї родини віра займає перше місце. І все завдяки тому, що два хлопці, відпочиваючи в парку в свій вихідний день, відчували спонукування Духа і допомогли змінити наше життя на краще.

Любі наші старійшини, ви робите таку величну справу! Ту, що веде у вічність. ■

Софія
Денщикова

Моє тверде свідчення

Софія Денщикова, Київський Український кіл, Печерський приход

Вперше я почула про місіонерівдесь на початку 1999 р., коли мене запросили на урок англійської в одній зі шкіл мого рідного міста. Тоді я не розуміла, ким були ці хлопці... Для мене вони були американцями, живу мову яких можна було чути. Я була на цих уроках лише двічі, тому що потім поїхала в табір, а повернувшись, не знала—де й коли вони збираються. Проте я відчувала якусь необхідність побачити цих людей з дивним і єдиним іменем для всіх—Старійшина. Згадуючи все це сьогодні, я розумію, що вже тоді Небесний Батько почав мене готувати до того часу, коли я “дозрію”, щоб прийняти Євангелію.

Пам’ятаю випадок, коли наш клас був черговим у школі, і ми з подругою через вікно побачили хлопців в білих сорочках з краватками та табличками і вибігли зі школи з надією їх зустріти, але так і не зрозуміли, куди саме вони зникли...

Пройшов час і одного весняного дня до нас у школу завітала група молодих людей, які показували лялькову виставу про згубні звички. Це були два англомовні старійшини і три сестри—з Америки, Росії та Монголії. Після вистави у нас була можливість трохи поспілкуватися з ними—це було дуже цікаво та весело. Я також дізналася, що в будівлі, яка знаходиться поруч із моєю школою, вони проводять уроки англійської мови. З того часу я почала ходити на заняття, які проводили ці

молоді люди; з часом обличчя змінювалися, але я незмінно продовжувала ходити на уроки, навіть тоді, коли вони були досить нудними. Для мене це було дивовижною річчю, оскільки на жодних гуртках до того часу я не затримувалася довше шести місяців, як правило, мене вистачало на 2–3 місяці. На англійську ж я ходила півтори року, і за цей час у моїй голові жодного разу не виникла думка про те, щоб дізнатися, а що ж ці люди роблять тут, в Україні, так далеко від дому. Зараз я розумію, що просто в тому віці (а мені було 14 років) я ще не була готовою. Лише в кінці 2000 року до нас у Луцьк приїхав старійшина Фенстермейкер, якому я й задала це запитання, яке визначило мою подальшу долю: “А що ви тут, власне, робите?”

З того часу місіонери почали проводити свої бесіди зі мною. Пам’ятаю, якою великою цінністю була для мене Книга Мормона, з яким завзяттям я бралася виконувати усі завдання, які місіонери мені давали. Я навіть не змогла лишитися на шкільній дискотеці, оскільки мене якоюсь невідомою до того часу силою тягнуло до книги, яка лежала в моєму рюкзаку. Того вечора я читала ці Священні Писання і молилася на своєму подвір’ї, щоб дізнатися, чи Джозеф Сміт був про роком і чи Книга Мормона дійсно істинна. Моя відповідь прийшла через відчуття—відчуття такої сили, яких я ніколи раніше не мала. Я

почувалася щасливою, дуже щасливою! І щоразу, коли в мене були бесіди зі старійшинами, я почувалася наповненою по вінця. Вже після другої бесіди я була готова христитися, проте батьки мені не дозволили цього робити, тому ще протягом двох років (до того моменту, коли мені виповнилося 18) я чекала на той день, коли зможу стати членом тієї Церкви, яку вважала істинною. Це було довгих два роки, за які я дуже зросла і отримала міцніше свідчення про відновлену євангелію. Це був також час великих і дивовижних подій для мене.

23 березня 2003 року мене було охрищено президентом Луцької філії—Андрієм Даньком, конфірмовано моїм гарним другом з Києва, Левом Івановим. На хрищенні була присутня моя мама, а вся моя сім’я знала, що в цей день я офіційно стала членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Цей крок було зробити важко, оскільки моя сім’я була проти, але я знала, на що йду! Я мала тверде і міцне свідчення, від якого просто не могла відмовитися. ■